

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 czerwca 2014 roku w sprawie z powództwa Politechniki (...) w Ł. przeciwko P. N. o zapłatę Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo uznając, że strona powodowa nie wykazała w toku postępowania zasady odpowiedzialności pozwanego.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła strona powodowa, skarżąc je w całości i zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.: przepisu art. 233 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 160 ust. 3 i art. 99 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym poprzez ich błędną wykładnię, a także art. 73 k.c., art. 76 k.c., art. 60 k.c. i art. 69 k.c. w zw. z art. 65 k.c. poprzez ich niezastosowanie.

W kontekście sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku z dnia 24 czerwca 2014 r.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania, mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Odnosząc się do zawartego w apelacji zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. należy wskazać, że w myśl powołanego przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne

z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, że – wbrew twierdzeniom apelującego – w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył przy tym dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy, wydając zaskarżony wyrok, wziął pod uwagę zebrane dowody i przeanalizował je wskazując jakie okoliczności uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Zdaniem Sądu Okręgowego ze zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym.

W szczególności, wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że strona powodowa nie podolała, obciążającemu ją z mocy art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., obowiązkowi udowodnienia faktu zawarcia z pozwanym (w jakiegokolwiek formie) umowy określającej warunki jego odpłatności za studia. Powyższe ustalenie Sądu Rejonowego znalazło potwierdzenie w dokonany podczas rozprawy w dniu 12 czerwca 2014 r. przyznaniu przez profesjonalnego pełnomocnika strony powodowej, że z pozwanym nie doszło do zawarcia żadnej umowy w tym zakresie.

Przyznanie to - jako, że nie budzi wątpliwości i odpowiada twierdzeniu pozwanego - ma ten skutek, iż fakty przyznane przyjmowane są bez konieczności przeprowadzenia dowodu. W konsekwencji podniesione w tym zakresie w apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi błędami ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

W dalszej kolejności konieczne jest odniesienie się do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego.

Za chybiony, w ocenie Sądu Okręgowego, uznać należy zarzut naruszenia przepisu art. 160 ust. 3 i ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym poprzez jego błędną wykładnię polegająca – zdaniem skarżącego - na uznaniu, że jedyną podstawą do pobierania przez uczelnię publiczną opłat za świadczone usługi edukacyjne jest zawarta w formie pisemnej umowa. Wbrew treści powyższego zarzutu Sąd Rejonowy nie oparł zaskarżonego rozstrzygnięcia na wskazanej przez powoda interpretacji powyższego przepisu. Przeciwnie – Sąd Rejonowy prawidłowo zinterpretował powołany przepis w ten sposób, że podstawą do pobierania przez uczelnię wyższą opłat od studentów za świadczone usługi edukacyjne musi być umowa zawarta pomiędzy stronami. Sąd Rejonowy dostrzegł i dał temu wyraz w uzasadnieniu, że przewidziana w powyższym przepisie forma pisemna tej umowy nie jest zastrzeżona pod rygorem nieważności, a jedynie dla celów dowodowych. U podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia, jak wskazano wcześniej, leżało natomiast uznanie, że strona powodowa nie udowodniła zawarcia z pozwanym umowy określającej warunki jego odpłatności za studia w jakiegokolwiek formie.

W kontekście powyższego nie sposób również podzielić zasadności zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 99 ust. 2 powołanej ustawy o szkolnictwie wyższym poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że jedyną podstawą oraz źródłem obowiązku uiszczenia opłat za studia jest umowa zawarta w formie pisemnej.

Wobec twierdzenia pozwanego, przyznanego przez stronę powodową, o tym, że strony nie zawierały ze sobą żadnej umowy dotyczącej odpłatności pozwanego za studia brak jest podstaw do skutecznego podnoszenia w stosunku do Sądu Rejonowego zarzutu naruszenia przepisu art. 60 k.c. oraz art. 69 k.c. w zw. z art. 65 k.c. poprzez ich niezastosowanie z jednoczesnym powoływaniem się na okoliczność, że do zawarcia takiej umowy doszło w sposób dorozumiany poprzez przystąpienie przez pozwanego do jej wykonywania.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację pozwanego.